

JUSTIITSMINISTEERIUM

Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium
info@mkm.ee

Teie 31.07.2024

Meie 05.09.2024

nr 2-2/2043-1, MKM/24-0797/-1K

nr 8-2/5841

Tarbijakaitse seaduse muutmise seaduse eelnõu kooskõlastamine

Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium on Justiitsministeeriumile kooskõlastamiseks esitanud tarbijakaitse seaduse (TKS) muutmise seaduse eelnõu. Justiitsministeerium kooskõlastab eelnõu järgmiste märkustega.

- 1. Seletuskirjas (lk 13)** on selgitatud, et muudatused on kooskõlas ka võlaõigusseadusest (VÕS) tuleneva lepingu muutmise regulatsiooniga; nimelt nähakse VÕS § 13 lõike 1 alusel võimalus lepingut muuta ka seaduses sätestatud juhtudel ehk kõnesoleval juhul saab lepingu muutmise võimaluse näha ette TKS-ga. Palume seletuskirjas täpsustada, millised kavandatavad sätted TKS-is konkreetselt annavad õiguse lepingu ühepoolseks muutmiseks VÕS § 13 lg 1 järgi. Juhime tähelepanu, et Riigikohus on leidnud, et "*Lepingut võib VÕS § 13 lõike 1 järgi muuta lepingupoolte kokkuleppel või lepingus või seadusega ettenähtud muul alusel. See kehtib ka tüüptingimustega lepingu puhul. Tüüptingimusi kasutavale lepingupooltele ei tulene seadusest õigust muuta lepingutingimusi ühepoolset, nagu võib järeldada kohtulahenditest. Tüüptingimuste ühepoolse muutmise õigus peab tulenema konkreetsest seaduse sättest või lepingutingimusest.*" (RKTKo 7.04.2014. a nr [3-2-1-12-14](#), p 32). VÕS-i kommenteeritud väljaandes on selgitatud, et seaduses ettenähtud lepingu ühepoolse muutmise õigust võib pool kasutada seaduses ettenähtud eelduste olemasolul, st sõltumatult teise poole nõusolekust. Poolte kokkulepet ei ole vaja seega siis, kui seaduses on ette nähtud poole õigus lepingut muuta. Näiteks ei ole lepingu muutmiseks vaja poolte kokkulepet SMGS-i art 21 §-s 1 sätestatud olukorras ehk veotakistuse esinemisel raudteel. Tüüptingimuste ühepoolne muutmise ei ole lubatud muudel kui konkreetsest seadusesättest või lepingutingimusest tulenevatel alustel.¹
- 2. EN § 1 p-ga 1 muudetakse TKS § 4 lõiget 4.** Kavandatava muudatuse tulemusel peaks tarbija teatud juhtudel ise omaalgatuslikult aktiivselt reageerima ostu tõendava dokumendi saamiseks. Palume kaaluda, mis meetmed tuleks täiendavalt eelnõusse lisada selleks, et tagada tarbija õiguste parem kaitse, arvestades ostu tõendava dokumendi olulisust. Leiame, et selline lahendus, kus tarbijale tuleb esitada paberil ostu tõendav dokument üksnes tarbija nõudmisel (st tarbija peab ise omaalgatuslikult ja aktiivselt paberostutšeki saamiseks tegutsema), ei pruugi olla mõistlik, arvestades seda, et tarbijatele soovitakse õiguskorras tagada kõrgetasemeline kaitse. Nimelt, seletuskirjas (lk 2) on leitud, et tarbija jaoks on oluline ostuhetkel hinnata, kas ta võib näiteks tulevikus võimalike pretensioonide esitamiseks vajada ostukviitungit või mitte. Tarbijakaitse ja Tehnilise Järelevalve Amet (TTJA) on seisukohal, et tarbijal on võimalik ostu tõendada ka pangakonto väljavõttega. Samuti on MKM leidnud lisas 1 (lk 11), et "*Samas võrdsustab TTJA pangakonto väljavõtte samamoodi ostukviitungiga.*" Kaldume arvama, et pangakonto väljavõttega on võimalik tõendada müügilepingu võimalikku sõlmimist ja kaupluses tasumist, kuid võimalik ei ole üldjuhul tõendada seda, milline konkreetne ese kauplusest osteti (ehk müügilepingu eset). See aga tähendaks, et tarbija peaks suutma teatud juhtudel vaidluse korral muude tõenditega tõendada, milline konkreetne ese kauplusest osteti. Näiteks peaks tarbija kohtumenetluses, kas

¹ Varul, P. jt. (koost.). Võlaõigusseadus I kommenteeritud väljaanne, VÕS § 13 kommentaar, p 4.1. Tallinn: Juura 2016.

taotlema kohtult tõendite kogumist või paluma kohtult hea usu põhimõttest lähtuvalt erandlikku tõendamiskoormise ümberpöörämist. Kõik need meetodid tähendaksid tarbijale suure tõenäosusega täiendavat ajalist ja rahalist lisakulu, mis võib tekitada olukorra, et oma õiguste jõustamine on tarbijale keerulisem ja seetõttu võib ta loobuda oma õiguste kaitsmisest. Tarbijate õiguste tagamise vajadusele on juhtinud tähelepanu ka lisas 1 Tallinna Linnakantselei.

Palume ka selgitada väidet: "Hilisem tõendamiskoormus (et see kaup osteti just sealt) on jätkuvalt kauplejal, s.t seda põhimõtet muudatustega ei muudeta." (vt MKM-i vastus Lisa 1, lk 8). Kaupleja on TKS § 2 lõike 1 p 2 järgi isik, kes tegutseb eesmärgil, mis on seotud tema majandus- või kutsetegevusega (st kaupleja ei ole tarbija). Kahtleme, kas tõendamiskoormis ikka lasub kauplejal, pigem on selline tõendamiskoormus tarbijal. TsMS § lõike 1 esimese lause järgi peab "*kumbki pool hagimenetluses tõendama neid asjaolusid, millele tuginevad tema nõuded ja vastuväited, kui seadusest ei tulene teisiti*". TTJA on 2020. a selgitanud, et kui kõik ostud on tehtud ühe kaardimaksega, siis ühe asja ostu tõendamine pangakonto väljavõttega on keeruline ja soovitanud hoida alles ostutšekk kui kõige kindlam viis ostu tõendamiseks. Pangakonto väljavõtte on nõ teine ostu tõendav dokument.²

3. **EN § 1 p 1 (TKS § 4 lõige 4)** järgi on paberdokumendi esitamise kohustus ka juhul, kui klient kasutab kliendikaarti, mis ei võimalda tarbija ostuajalugu säilitada kahe aasta jooksul pärast ostu sooritamist. Märgime, et kaupleja võib tarbijale pakkuda ka garantiid (VÕS § 155), mis võib olla pikem kui seadusjärgne kaheaastane lepingutingimustele mittevastavuse vastutuse periood. Täiendavalt juhime tähelepanu, et asja asendamisel ja parandamisel pikeneb seadusjärgne vastutuse aeg (VÕS § 218 lõige 3¹). Palume kaaluda, kas neid olukordi tuleks kavandatavas regulatsioonis arvesse võtta.
4. **EN § 1 p 3 (TKSi § 4 lõige 5¹)** – eelnõust nähtub, et muudatuste tagajärjel puudub kauplejal edaspidi üldine kohustus väljastada tarbijale ostu tõendav dokument nn digitaalsel kujul (tarbija e-postile või klienditeeninduskeskkonda või internetipanka), sõltumata tarbija nõudmisest. Seletuskirjas (lk 2) on selgitatud: "*Seega, kuigi muudatuste jõustudes ei ole kauplejal enam kohustust ostukviitungit vaikimisi väljastada, on tarbijal võimalik ostu hetkel ikkagi paberostukviitungit küsida ning kauplejal on kohustus see paberil väljastada või saata ostukviitung näiteks tarbija nõusolekul digitaalselt.*" Seega tundub olevat võimalik tõlgendus, et juhul, kui tarbija küsib paberostukviitungit, on vaid sellisel juhul võimalik kauplejal ostutšekk esitada tarbija nõusolekul talle digitaalselt, kuid kauplejal pole kohustust omaalgatuslikult nn digitaalsel kujul ostutšeki tarbijale edastada. Palume täiendavalt analüüsida ja selgitada, millal on kauplejal digitaalse dokumendi (ostutšeki) esitamise kohustus ja selgemalt õigusaktis see nõue sõnastada.

Seonduvalt kavandatava TKS § 4 lõigetega 4 ja 5¹ juhime tähelepanu ka järgnevale. Seletuskirja põhjal võib jõuda järeldusele justkui oleks paberostukviitung õiguslikult midagi muud võrreldes nn digitaalselt edastatava ostukviitungiga. Õiguslikult aga on mõlemal juhul tegemist kirjalikku taasesitamist võimaldava vormiga. Seega palume täpsustada, kas termineid mõistetakse ja kasutatakse eelnõus korrektselt. Nimelt, seletuskirjas (lk 5) on selgitatud, et "*Kui kaupleja esitab tarbijale ostukviitungi kirjalikku taasesitamist võimaldavas vormis, ei ole vaja paberostukviitungit edastada.*" ja "*Samuti sätestatakse, et tarbijale kirjalikku taasesitamist võimaldavas vormis saadetav arve peab sisaldama vähemalt lõikes 4 olevat kohustuslikku teavet.*" Kehtivast TKS § 4 lõikest 4 tuleneb kauplejale kohustus esitada tarbijale kirjalikus või tarbija nõusolekul kirjalikku taasesitamist võimaldavas vormis kauba müümist või teenuse osutamist tõendav dokument. TsÜS § 78 lõike 1 järgi nõuab kirjalik vorm tehingupoolte poolt omakäelist allkirjastamist, tehingu kirjaliku vormiga loetakse reeglina võrdseks ka elektrooniline vorm (TsÜS § 80 lõige 1). TsÜS § 80 lõige 2 kohaselt peab tehing elektroonilise vormi järgimiseks olema tehtud püsivat taasesitamist võimaldaval viisil, sisaldama tehingu teinud isikute nimesid ja olema tehingu teinud isikute poolt elektrooniliselt allkirjastatud (TsÜS § 80 lg 3 kolmanda lause järgi on elektrooniliseks allkirjaks ka digitaalallkiri). Kuna tavapärased paberostutšekid, mis kauplustes väljastatakse, ei ole eelduslikult reeglina omakäeliselt (ega eelduslikult ka elektrooniliselt allkirjastatud), ei saaks sellised paberostutšekid olla kirjalikule vorminõudele vastavad TsÜS § 78 lõike 1 järgi. See, et ostutšekk väljastatakse paberil, ei muuda seda automaatselt kirjalikule vorminõudele vastavaks. Võimalik tundub olevat järeldus, et sellised paberostutšekid vastavad kirjalikku taasesitamist võimaldavale vormile (TsÜS § 79) nagu seda võiksid olla ka nn digitaalsed ostutšekid. Kirjalikku taasesitamist võimaldava vormi sisu sätestab TsÜS § 79. TsÜS-i kommenteeritud väljaandes on leitud, et

² <https://www.ohtuleht.ee/tarbija/989979/tarbijakaitseamet-juhhib-tahelepanu-ostu-saab-nuudsest-toendada-ka-pangavaljavottega>

sellisele vorminõudele vastaks näiteks see, kui info on talletatud paber kandjale või arvutis, aga sellele vormile võib vastata ka faksi, e-kirja või SMS-i saatmine. Oluline on, et salvestatud infot oleks hiljem võimalik lugeda, andmekandja võimaldaks infot püsivalt salvestada, infot saaks kirjalikult taasesitada (st lihtsalt loetavalt kirjatähtedena taasesitada, sh arvuti- või telefoniekraanil)³.

Märgime, et igal juhul peaks olema tarbijale tagatud hilisem ligipääs muutmata kujul ostutšekile. Palume kaaluda, kas kavandatavate muudatuste puhul võiks olla asjakohane rääkida püsiva andmekandja mõistest (VÕS § 11¹) ja kas selliselt võiks olla võimalik tagada tarbijate õigusi paremini. Nimelt, arvesse tuleks ka võtta erinevaid võimalikke negatiivseid takistusi – näiteks, mida peaks tarbija tegema siis, kui klienditeeninduskeskkond ühel päeval enam ei tööta või muul põhjusel tarbija ei saa enam endast mittesõltuvatel põhjustel klienditeeninduskeskkonda, st ostu tegemist tõendavale dokumendile või arvele enam ligi? Kui kaupleja esitab tarbijale pärast ostu näiteks paberostutšeki, on paberostutšekk tarbija nn mõjusfääris ja vastutusallas ning kui tarbija nt kaotab paberostutšeki ära, on see juhtunud eelduslikult tarbijast (mitte kauplejast) lähtuvatest põhjustest. Ostutšeki edastamine elektroonilisse klienditeeninduskeskkonda tähendaks aga seda, et ostutšekk ei pruugi olla tarbija nn mõjusfääris, vaid ligipääs ostu tõendavatele dokumentidele on kaupleja tagada. Sellest lähtuvalt palume kaaluda, kas kavandatavate muudatuste puhul võiks olla asjakohane rääkida püsiva andmekandja mõistest, mille sätestab VÕS § 11¹. Püsiva andmekandja termin tuleneb EL õigusest ja püsivaks andmekandjaks võivad olla paber kandjad, e-kirjad, disketid, CD-ROM-id, DVD-d, mälukaardid, mälu pulgad ja kõvakettad, tekstisõnumid ning muud meediumid, mis vastavad VÕS §-s 11¹ nimetatud kriteeriumidele. Püsivaks andmekandjaks ei ole veebilehed, mis nimetatud tunnustele ei vasta. Oluline on ka see, et püsiv andmekandja ja kirjalikku taasesitamist võimaldav vorm ei ole samatähenduslikud terminid.⁴

Mis puudutab kavandatavas TKS § 4 lõikes 5¹ nimetatud tarbija antud nõusolekut, siis palume kaaluda, mis viisil peaks tarbija selle nõusoleku andma, nt kas sellise nõustumise võiks kaupleja sätestada ka oma tüüpitingimustes või peaks tarbija selleks eraldi nõusoleku andma, ise aktiivselt tegutsedes, nt lahtri märkima, ise valiku tegema, sisestama andmed vms. Vaadates teisi TKS-i ja VÕS-i sätteid, on tihti kasutatud sõnastust "sõnaselge nõusolek" (nt VÕS § 28¹ lõige 1, VÕS § 55¹ lõige 6, TKS § 4 lõige 7). Palume seega ka kaaluda, kas selline sõnaselge nõusoleku nõue võiks aidata kaasa tarbijate õiguste paremale tagamisele. TsÜS § 68 lõige 2 sätestab otsese tahteavalduse mõiste ning kommenteeritud väljaande autorid on selgitanud, et "sõnaselge" tähendab, et tahe on otseselt ja vahetult väljendatud sõnalis avalduses, kas suuliselt või kirjalikult⁵.

- 5. EN § 1 p 4 (TKS § 4 lõige 6) –** palume selgitada, millistest tingimustest lähtuvalt oleks kauplejal õigus nõuda tarbijalt kulude hüvitamist. Seletuskirjas (lk 5) on leitud, et "*Kui tarbija soovib arvet saada topelt nii elektroonilise kanali kui ka posti teel (näiteks nii posti teel kui ka e-posti teel), on kauplejal õigus küsida tarbijalt postikulude hüvitamise eest tasu, mis kauplejate hinnangul on praegu summas 1 eurot. Kauplejal on õigus nõuda sellisel juhul tarbijal postikulude hüvitamist, kui eriseaduses ei ole sätestatud, et arve tuleb tarbijale edastada tasuta.*" Märgive, et VÕS § 28¹ sätestab tasu nõudmise piirangud tarbijaga sõlmitava lepingu puhul. Palume ka kaaluda, kas oleks vajalik lisada VÕS § 28¹ lõikega 2 analoogiline säte, mis piiraks kaupleja õigust nõuda kulude hüvitamist selliselt, et tarbijalt nõutav tasu ei või ületada kulu, mis tekib kauplejal sellise arve edastusviisi kasutamise eest.

Seletuskirjast (lk 5) on võimalik järeldada, et TKS § 4 lõike 6 eesmärk peaks olema see, et tarbija üks ja mittedubleeriv valitav arve edastusviis peab olema igal juhul tasuta. Palume hinnata, kas säte võib võimaldada tarbijale kahjulikku tõlgendust, mille kohaselt tarbija üksainus valitav arve edastusviis ei pea igal juhul olema tasuta, vaid kõigest vähemalt üks arve edastusviis terves valikus, mille hulgast tarbija saab/peab valiku langetama, peab olema tasuta. Selliselt võivad tekkida nt olukorrad, kus kaupleja saaks otsustada, et üks ja ainus arve tasuta arve edastusviis on e-postiga arve edastamine, kuid postiaadressile paberarve saamine oleks igal juhul tasuline, sh ka siis, kui see oleks ainus tarbija valitud arve edastusviis. Juhul, kui selline tarbijale kahjulik

³ Varul, P. jt. (koost.). Tsiviilseadustiku üldosa seaduse kommenteeritud väljaanne, TsÜS § 79 kommentaar, p 3.2. Tallinn: Juura 2023.

⁴ Varul, P., jt. Võlaõigusseadus I kommenteeritud väljaanne, VÕS § 11¹ kommentaar, punkt 4.3, 4.4. Tallinn: Juura 2016

⁵ Varul, P., jt. (koost.). Tsiviilseadustiku üldosa seaduse kommentaar, TsÜS § 68 kommentaar, p 3.2. Tallinn: Juura 2023

tõlgendus on võimalik, paluksime sätte sõnastust täpsustada. Sellise võimaliku riski tõenäosuse esinemist kinnitab lisas 1 EKTK punktis 5 esitatud kommentaar: "*Näiteks kui tarbija on tellinud endale e-arve ja kaupleja on andnud teada, et e-arve saamine on tasuta, kuid muud arve saatmise viisid mitte, siis ei tohiks tarbijal olla õigust nõuda kauplejalt, et tasuta kanaliks oleks paberarve saatmine. Seega tarbijal peaks olema õigus muuta tasuta kanalit üksnes teatud juhtudel, näiteks siis, kui kaupleja on tasuta kanaliks määranud e-arve, kuid tarbija ei soovi e-arvet, vaid soovib saada arvet oma meilile.*"

Lisaks palume sätet täpsustada selliselt, et sättest enesest oleks selgelt aru saada, kas säte kehtestab loetelu kõikidest lubatavatest arveedastusviisidest või sätestab loetelu nendest arveedastusviisidest, mida kaupleja peab tarbijale igal juhul pakkuma tasuta (v.a juhul, kui tarbija soovib saada sama arvet dubleerival viisil). Seletuskirjas (lk 5) on leitud, et kuigi ka e-arve on elektrooniline kanal, siis seda tasuta kanalina ei käsitata. Leiame, et kavandatavast sättest ei tulene selgelt välja see, et säte reguleerib kohustuslikku tasuta kanalites arvete edastamist, mitte üldiselt arvete edastamist. Leiame, et seega võib tekkida segadus ja küsimus, kas kauplejal on õigus edastada arveid ka muude kanalite vahendusel, kui tarbija sellist edastusviisi soovib valida (nt e-arve). Hetkel võib sättest järeldada, et tegu on kinnise loeteluga, mis ei võimalda kauplejal pakkudagi teisi (tasuta) arveedastusviise.

6. **EN § 1 p 5 (TKS § 4 lõige 7)** – palume kaaluda, mis viisil peaks tarbija selle nõusoleku andma, nt kas sellise nõustumise võiks kaupleja sätestada ka oma tüüptingimustes või peaks tarbija eraldi selleks andma nõusoleku, ise aktiivselt tegutsedes, nt lahtri märkima, ise valiku tegema, sisestama andmed vms). Vaadates teisi TKS-i ja VÕS-i sätteid, on tihti kasutatud sõnastust "sõnaselge nõusolek" (nt VÕS § 28¹ lõige 1, VÕS § 55¹ lõige 6, TKS § 4 lõige 7). Paluksime seega ka kaaluda, kas selline sõnaselge nõusoleku nõue võiks aidata kaasa tarbijate õiguste paremale tagamisele. TsÜS § 68 lõige 2 sätestab otsese tahteavalduse mõiste ning kommenteeritud väljaande autorid on selgitanud, et "sõnaselge" tähendab, et tahe on otseselt ja vahetult väljendatud sõnalisel avalduses, kas suuliselt või kirjalikult⁶.

Lisaks palume selgitada, miks on tõendamiskoormuse ümberpöördumise põhimõtte võrreldes kehtiva TKS § 4 lõikega 7 kavandatavast sättest välja jäetud. Palume sellest lähtuvalt ka kaaluda, kas tarbija huvides oleks see, kui selline lause lisada kavandatava TKS § 4 lõikesse 7. Kehtiv TKS § 4 lg 7 sätestab teises lauses, et tarbijalt nõusoleku saamist tõendab vaidluse korral kaupleja.

7. **EN § 1 p 7 (TKS § 4 lg 9)** – üheselt ei ole selge, mida tähendab lauseosa: "kui kaupleja on tarbijale sellist tahteavalduse tegemise viisi pakkunud." Palume selgitada, mida täpsemalt on selle lauseosa all mõeldud ja kuidas praktikas peaks kauplejapoolne tahteavalduse tegemise viisi pakkumine välja nägema.

Kavandatav säte ei pruugi olla sellises sõnastuses kooskõlas TsÜS § 68 lõikega 3. Palume sätet seega ka täpsustada. TsÜS § 68 lõige 3 sätestab: "*Vaikimist või tegevusetust loetakse tahteavalduseks, kui vaikimise või tegevusetuse lugemine tahteavalduseks tuleneb seadusest, isikute kokkuleppesest või nendevahelisest praktikast.*" Juhime tähelepanu, et Riigikohus on leidnud, et tahteavaldus on õiguslike tagajärgede kaasatoomisele suunatud tahte väljendamine ([RKTKm 02.12.2020. a, nr 2-18-9475, p 13.1](#)). Seega peaks vaikimise või tegevusetuse tahteavalduseks lugemise ehk vaikimise või tegevusetuse konkreetne õiguslik tagajärg tulenema seadusest (nt, et vaikimine loetakse millegagi nõustumiseks, saabub kindel tagajärg). Hetkel jääb sätte teise lause sisu arusaamatuks ja sätet oleks võimalik justkui tõlgendada selliselt, et kauplejal oleks ühepoolne õigus otsustada selle üle, kas ja milline tähendus anda tarbija võimalikule vaikimisele või tegevusetusele. Sellisel juhul ei tulene tarbija vaikimise või tegevusetuse tahteavalduseks lugemise alus ei seadusest, eelduslikult ka mitte lepingust ega lepingupoolte praktikast lähtuvalt, vaid kaupleja enese otsustusõigusest lähtuvalt. See ei ole kooskõlas TsÜS § 68 lõikega 3. Mõned näited kehtivast õigusest:

nt sätestab VÕS § 20 lõige 3, et */.../ "tuleb pakkumusele mõistliku aja jooksul vastata. Vaikimine loetakse sel juhul nõustumuseks."*

VÕS § 99 lõige 1 sätestab, et *"Ettevõtjal ei teki tarbijale tellimata asja saatmise, teenuse osutamise või muu soorituse tegemise korral tarbija vastu nõudeid. Tarbija vaikimist või tegevusetust ei loeta tarbija nõustumuseks."*

⁶ Varul, P., jt. (koost.). Tsiviilseadustiku üldosa seaduse kommentaar, TsÜS § 68 kommentaar, p 3.2. Tallinn: Juura 2023.

VÕS § 719¹ lõike 2 esimene lause "*Makseteenuse pakkuja ja klient võivad kokku leppida, et klient on andnud nõusoleku muuta lepingut ka sellisel juhul, kui makseteenuse pakkuja klient ei ole enne muudatuse jõustumist teatanud, et ei ole muudatusega nõus.*"

Palume ka kaaluda, kas tarbija huve võiks paremini aidata tagada see, kui kaupljal oleks ka konkreetne kohustus teavitada tarbijat sõnaselgelt ja üheselt mõistetavalt vaikimise tagajärgedest. Selline kaupleja kohustus võiks aidata tagada seda, et kui mingil põhjusel ei ole tarbija poolt kauplajale antud e-posti aadress õige, ei ole enam kasutuses või tarbija ei saa e-postile ligi vms, siis on tarbija tähelepanu juhitud sellele, et arveid hakatakse edastama ilma tarbija poolse aktiivse sekkumiseta e-posti aadressile. Selliselt oleks tarbija muudatusest teadlik ja tal oleks võimalus, kas e-posti aadress ära muuta või astuda aktiivseid samme, et temale paberarvete edastamine jätkuks. Näiteks toome kehtivast õigusest VÕS § 719¹ lõike 2 teise lause: "*Sellisel juhul peab makseteenuse pakkuja teavitama klienti vaikimise tagajärgedest ja õigusest leping käesoleva paragrahvi lõike 3 kohaselt üles öelda.*"

8. Palume arvestada ka kirjale lisatud eelnõu failis esitatud normitehniliste ja keelemärkustega ning märkustega eelnõu seletuskirja kohta.

Vastavalt Vabariigi Valitsuse reglemendi § 6 lõikele 5 palume eelnõu esitada Justiitsministeeriumile täiendavaks kooskõlastamiseks pärast praegusel kooskõlastamisel saadud arvamuste läbivaatamist ja vajaduse korral eelnõu parandamist, et enne eelnõu Vabariigi Valitsusele esitamist kontrollida selle vastavust hea õigusloome ja normitehnika eeskirjale.

Lugupidamisega

(allkirjastatud digitaalselt)

Liisa-Ly Pakosta
justiits- ja digiminister

Lisad: eelnõu ja seletuskirja failid

Piret Elenurm 51972556
Piret.Elenurm@just.ee